

Regala'm esta nit

Carles Alberola

bromera

(La vista panoràmica del capvespre de l'skyline d'una ciutat emmarca l'estança central d'un modest àtic de l'extraradi. Un munt de caixes per tot el saló ens fa pensar que hi ha una mudança en marxa. Hi ha caixes plenes i precintades i d'altres, obertes. A la dreta, en primer terme, hi ha una butaca embalada amb plàstic de boletes. Està rodejada de caixes. Damunt d'una d'estes, una planta. Davant de la butaca, una caixa plena de llibres fa la funció d'una tauleta baixa. A l'esquerra, un munt de caixes embalades amb discos, material d'oficina, caixes per a quadres i una caixa oberta on hi ha elements del teatre. D'esta caixa, sobreïx la maqueta d'una escenografia teatral i uns dibuixos. Al fons, hi ha més caixes a mig precintar. Fora d'escena, a la dreta i en primer terme, queda la cuina, i al fons, el dormitori. A l'esquerra, en primer terme, la porta d'entrada i, al fons, el lavabo.)

(JOAN, sense afaitar i a mig vestir, apareix des de la cuina amb un got d'aigua. Es trau un termòmetre de l'aixella i comprova que té un poc de febra. Agafa una capsula de medicaments, en trau una aspirina efervescent i la posa dins del got. Mentre espera per prendre-se-la, agafa una foto i la guarda en una

caixa, que precinta. JOAN observa absort un quadre que hi ha darrere de la butaca. És el quadre d'una dona nua, d'esquena. Sona el timbre de la porta. JOAN, sorprés, consulta el rellotge. Amb el quadre a les mans, no sap què fer.)

LAURA. *(Des d'un lateral.)* Joan! Joan!

JOAN. Sí? Un moment, un moment!

(JOAN intenta amagar el quadre al saló sense aconseguir-ho. Finalment, entra al dormitori, deixa el quadre i torna al saló. Laura, molt ben vestida i d'aspecte radiant, apareix al saló pel lateral esquerre davanter.)

LAURA. Puc passar?

JOAN. Sí, clar que sí.

(LAURA fa uns passos. Silenci. Tots dos riuen nerviosos.)

LAURA. La porta estava oberta.

JOAN. Ah.

(LAURA observa el pis i somriu.)

LAURA. No m'ho puc creure.

JOAN. Jo tampoc.

LAURA. Estàs...

JOAN. Com sempre.

LAURA. De mudança?

JOAN. Ah, sí, sí. D'ací a un moment han de passar a emportar-se tot açò.

LAURA. Odie les mudances. Són tan estressants com una separació o una malaltia. Ho sabies?

JOAN. Sí, però posats a escollir, em quede amb la mudança.

(Silenci.)

LAURA. *(Referint-se a la vista panoràmica del capvespre.)*

Uf! Quina vista tens!

JOAN. T'agrada?

LAURA. És una meravella.

JOAN. És el millor que té l'àtic.

LAURA. No ho recordava.

JOAN. En un dia clar, des del dormitori, ja ho saps, es pot veure la Calderona.

LAURA. La Calderona? T'agrada la muntanya?

JOAN. Sí, no, sí, bé, no exactament. Es veu.

LAURA. Hi ha gent que s'excita pujant muntanyes i tot això.

JOAN. No, no. Jo no m'excite.

LAURA. Ja no t'excites?

(Silenci.)

LAURA. Llevat de les caixes, sembla que tot continua... igual. Com si no haguera passat el temps.

JOAN. Tu sí que has canviat.

LAURA. *(Pausa.)* Com m'ho prenc això?

JOAN. Vull dir que estàs millor.

LAURA. Gràcies. M'agradaria poder dir-te el mateix, però
ja saps que no m'agrada mentir.

JOAN. Em dones l'abric i el guarder?

LAURA. Per què? No t'agrada?

JOAN. Sí, clar. És perquè estigues més còmoda.

LAURA. Estic bé. Gràcies.

(Silenci.)

JOAN. Vols prendre alguna cosa?

LAURA. Dos besets, no?

(LAURA i JOAN es besen a la galta.)

LAURA. Què tens?

JOAN. Un poc de migranya.

LAURA. Dic de beure.

JOAN. Ah. Tinc aigua, café, poliol... i aigua.

LAURA. No tens res d'alcohol?

JOAN. Només de cremar.

LAURA. En eixe cas, aigua.

JOAN. Posat còmoda.

LAURA. Aigua per a tots!

*(JOAN trau un got d'una caixa a mig embalar i
entra a la cuina. LAURA es lleva l'abric.)*

JOAN. *(Des de la cuina.)* Com vols l'aigua? Freda o natural?

LAURA. Calenta! Vull dir, de l'aixeta.

(LAURA tafaneja la maqueta teatral que hi ha en una caixa i la trenca. L'amaga i dissimula en veure que JOAN torna amb un got d'aigua.)

LAURA. Quant feia?

JOAN. Com?

LAURA. Des de la darrera vegada que vaig estar aquí. Vint-i-cinc anys?

JOAN. No ho recorde.

LAURA. Massa temps.

JOAN. Sí.

LAURA. I, si no és una indiscreció... Què has fet durant tots estos anys?

JOAN. Anar-me'n a dormir prompte.

(JOAN li dona el got.)

JOAN. Estàs guapíssima.

LAURA. Tu... no beus?

JOAN. No.

LAURA. La pròstata?

JOAN. No, que no tinc set.

(LAURA beu i no li agrada.)

JOAN. No està bona?

LAURA. Fa gustet.

JOAN. De l'aixeta! I, Guzmán... bé?

LAURA. Sí. Bé. Ja saps.

JOAN. Mal. I... la teua filla? Noèlia?

LAURA. Natàlia.

JOAN. (*Recordant-ne el nom.*) Natàlia.

LAURA. Està a Oslo, fent l'Erasmus.

JOAN. Oslo? Que lluny, no?

LAURA. Què va! Mai no hem tingut millor relació.

(*Silenci.*)

LAURA. Continues pintant?

JOAN. No, ja no.

LAURA. I això?

JOAN. (*Sense adonar-se'n.*) Cal tindre talent o estar enamorat.

LAURA. Sobretot, cal tindre talent.

JOAN. Ara soc escenògraf. Mira, esta és la maqueta de l'últim espectacle que he estrenat. (*L'agafa.*) Ui! Està trencada!

LAURA. Les mudances és el que tenen. Ho trenquen tot. Tot!

JOAN. Ja, però fa un moment estava bé.

LAURA. A mi m'agrada així.

JOAN. Doncs li falta una peça.

LAURA. Ara et dediques al teatre?

JOAN. Pinte decorats.

LAURA. Sempre has sigut un bohemí.

JOAN. (*Guarda la maqueta.*) Quina llàstima, esta maqueta m'encantava.

LAURA. (*Assenyalant uns dibuixos.*) I estes imatges?

JOAN. Són uns esbossos per a les projeccions. S'usen per a crear els espais on passa l'acció, els estats anímics dels personatges...

LAURA. Una superproducció, no?

JOAN. Doncs no sé què dir-te, perquè els vint-i-quatre personatges de l'obra els interpreten només dos actors.

LAURA. Quina obra és?

JOAN. *Romeu i Julieta*.

LAURA. *Romeu i Julieta*. M'encanten les històries d'amor.

JOAN. Esta acaba fatal. Com la majoria.

(Silenci. Mentre JOAN guarda els esbossos en una carpeta, LAURA aboca l'aigua a una planta sense que JOAN se n'adone.)

JOAN. Tu... continues a la galeria d'art?

LAURA. La vaig traspasar. Ara treballe a l'administració.

JOAN. Funcionària!

LAURA. Sí.

JOAN. Com era allò que deies...?

LAURA. «Qui val, val. I qui no... (*Tots dos alhora.*) funcionari!»

JOAN. Catorze pagues!

LAURA. Estic en la Direcció General de Patrimoni.

JOAN. Ah. I què fas allí? A més d'esmorzar i retre homenatge a don Moscoso.

LAURA. En soc la directora general.

JOAN. Mira... Vols més aigua?

(Silenci.)

LAURA. Este matí he pensat que et veuria al tanatori.

JOAN. No m'agraden els tanatoris.

LAURA. Tots créiem que Josep ens sobreviuria, veritat?

JOAN. Sí.

LAURA. Tenia la teua edat?

JOAN. Un any més. Cuidava l'alimentació, no fumava, eixia a córrer...

LAURA. Córrer és de covards.

JOAN. Tu sempre deies que els infarts li passarien a un pam i mira...

LAURA. Els infarts, sí, però l'autobús de l'EMT que el va atropellar... *(Pausa.)* Per què no has anat al tanatori? Éreu molt amics.

JOAN. Qui t'ha dit que no hi he anat?

LAURA. Enric. El tens molt preocupat. A ell i a tots.

JOAN. A tu també?

LAURA. Enric m'ha dit que t'has reclòs a casa, que no vols saber res de ningú.

JOAN. Doncs tu estàs ací.

LAURA. Pensava que no voldries veure'm.

JOAN. Tinc curiositat.

(Silenci.)